

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1
cod poștal 014605, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării
Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-49-0031-9

Coperta: Doina Buciuleac

Editor: Valentin Ajder

Magda Ursache

CARTE PENTRU MINTE, INIMĂ ȘI (WOW!) LITERATURĂ

E I K O N

2019

CUPRINS

CAPITOLUL I

CÂND VREMEA VREMUIEȘTE.....	7
1918-2018.....	7
Un răsunet	13
Semper Trans-Silvae	20
Războiul imaginii.....	27
<i>Defending Identity</i>	34
Fără nici o iluzie, fără nici o confuzie	41
„N-au liniște morții acestui popor... ..	52
Etic, estetic sau „est-etic”?.....	60
Crimă fără pedeapsă.....	67

CAPITOLUL II

FRUMOȘII ETNICIȘTI DIN LINIA ÎNTÎI.....	73
Apărând pecetea etnică.....	73
„Pământ de cumpănă”	81
Cum moare țăranul clasic?	87
Luați degetele de pe etnolog!.....	94
Este „națiunea pol al urii”?	101
Subiect: națiunea și elitele.....	107
Construcția deconstrucției	113
Un paricid cultural.....	124
În jurul unei cărți despre identitate.....	131
Ce e rău și ce e bine despre români.....	137
Un program pentru memoria exilului: „Antilethe”	142

CAPITOLUL III

RISIPITORII	149
„Înapoi la Maiorescu!”	161
Dezinformarea noastră cea de toate zilele.....	168

Cronica unei morți anunțate prin CNSAS	178
Tehnocrații suspiciunii	178
Malefica Dosariadă	192
Dosariada, o victorie a Securității?	195
Netrebnica dosariadă care ucide	201

CAPITOLUL IV

REZISTENȚA PRIN LECTURĂ	207
Oser le lire!	207
„Ce citești, Măria-Ta?”	212
Textul, dar și contextul	218
Un cititor care scrie cărți	228
Scrisoare întredeschisă	233
Literatura, de capul ei	240
Calea Gutenberg, colț cu bulevardul TV	246
Biblioteci, biblioteci... ..	252
România necititoare și „hîrtierii”	260

CAPITOLUL V

DESPRE „OAMENI CEREȘTI”	267
„Din inima inimii”	267
O carte homeopatică	272
Golgota unui preot	278
Și cine este aproapele ei?	283
Iașul ca iubire și reprezentare	290
Speranțe și exasperanțe	297

CAPITOLUL VI

TEXTE APROAPE POLEMICE	307
Zbateri și dezbateri	307
„Procontra” sau despre impostori și imposturi	312
Un cărțar din epoca mașinii de scris	319
Pe cine <i>gheranjează</i> Gheran?	326

În poala lui Marx	334
Temă pentru acasă la Conștiință	340
Lovituri de stânga	345
Judecăți și prejudecăți	351
Granițe moi	358
Ce am pierdut... ..	365
...și ce mai avem de pierdut	372

CAPITOLUL I

CÂND VREMEA VREMUIEȘTE

1918-2018

„Vremea vremuiește și timpul trage nădejde”.

Proverb românesc

Eminenții intelectuali pro Unire, făuritori ai ei, nu numai că au fost trecuți prin închisori, lagăre, domiciliu obligatoriu, dar sunt uitați sau denigrați ca naționaliști obtuzi, definiți ca detestându-i pe străini, când naționalistul îl iubește mai mult pe al său decât pe celălalt, sentiment deloc rejectabil.

Soldații români, eroii tăcuți ai Primului Război Mondial, „război imperialist” după Roller, pe oasele cărora s-a făcut Unirea Mare, au devenit iarăși „fantomе albe”, cum erau ironizați în manualul de istorie RPR, pentru că fuseseră surprinși de atacul nemțesc dezbrăcați. Îmi plăcea să cred că „Pe aici nu se trece” au fost cuvintele generalului Eremia Grigorescu. S-a corectat: Nu, greșeală! Poate. Dar de trecut nu s-a trecut. Iar imperialiștii desculți i-au luat generalului Mackensen, supranumit Cap de Mort (pe căciulă), 3000 de germani prizonieri. Numai că Rollerii II, cum le zice Paul Goma, minimizează victoriile de pe „drumul oaselor”, Mărăști-Mărășești-Oituz, deși Crucea de pe Caraiman înștiințează că e vorba despre 880.000 de jerfe. După învățătura Părintelui Iustin Pârnu, „jertfa fortifică

neamul". N. Titulescu a spus-o unde trebuia s-o spună: „România nu poate fi întreagă fără jertfă”.

În opinia Rollerilor II, românii s-ar fi jertfit inutil pentru un stat-națiune al cărui „moment” s-a dus și ne persuadează să finim „cu bravi și celebrii”. Leit-motivul lui Lucian Boia este: „Nu e chiar așa”. Dar cum? La 1918, „nu noi, ci aliații au ieșit câștigători”. În alte cuvinte, eroii au cam murit de pomană și-n plus românii au cam tras în toate direcțiile. De slăvit, ar trebui slăvit Ion Slavici progermanul, care critica în „Gazeta Bucureștilor” (de sub ocupație) încălcarea Alianței cu Curtea de la Viena, fapt pentru care Lucian Boia îi găsește „un plus de caracter”, deși, conform planului Sturmer, România trebuia împărțită între Germania, Austro-Ungaria și Bulgaria. Slavici a cam fost băgat la răcoare pentru asta, dar Iorga și Crainic l-au scos din arest. Cât despre germanofilul P. P. Carp, striga în ședința guvernului: „Mă voi ruga la Dumnezeu ca armata română să fie învinsă”. A promis să-și trimită fiii trei să lupte contra românilor. Semn de la Dumnezeu: unul a murit în Transilvania, dar în rândurile românești.

Într-o carte – preambul la Centenar, *În jurul Marii Uniri de la 1918. Națiuni, frontiere, minorități*, Ed. Humanitas, 2017, Lucian Boia declară fără înconjur: „Calea europeană nu înseamnă revenirea la vechi frontiere, ci, ca țel final, dispariția frontierelor”. Și încă: „Miza, pentru noi toți, nu e trecutul, ci viitorul”. (p. 123). Chiar pentru toți? Nu și pentru acad. Ioan-Aurel Pop: „România nu a fost și nu este perfectă. Putem să fim dezamăgiți de multe realități, instituții, oameni etc. din această țară a noastră, dar nu de edificiul nostru național, care ne dă tărie, energie, personalitate, onoare și demnitate”.

Europarlamentarul Tökes Laszlo e în doliu de 1 Decembrie. Oare dacă am schimba data zilei naționale, pe care n-o „apreciază”, ar ridica tricolorul românesc din bernă? Și mai are ceva de reformat: îi transmite președintelui să nu serbeze, ca sas, Centenarul. Vede Iohannis că udmeriștii duri merg *pas cu pas* înapoi spre Trianon? Un copac moare sigur dacă tai din el mai mult de 30%. Dar o țară „toaletată” ca un copac, cu ea ce se întâmplă?

Noi, românii, cum celebrăm? Ridicizăm centenaru' cu grătaru' ca Celentano care se vrea numit Centenaro, că-ți vine să strigi ca Vasile Gogea: „Opriți mârlnănia, vreau să cobor!” Cât despre Sabin Gherman (Lookplus, 13 sept. 2017), dumnealui zice, cu mâna-n buzunar: „Merităm un centenar decent, *fără naționalisme și alte porcării*” (subl. mea, Magda Ursache). Și asta pentru că domnul Gherman (din lipsă de solidaritate cu etnia, din ce altceva?), pus pe dezmembrări teritoriale, se arată supărat pe București, tot cu mâna-n buzunar: „Capitala ne ia, nu ne dă!” Alt teleast cu rating ne anunță la „Starea nației”, să-l audă tot natu', că, gata, n-avem țară.

Udmeriștii, tot mai udmeriști, strigă că nu sunt lăsați să fie maghiari, că ar fi românizați forțat. Așa să fie de vreme ce au reapărut uniforme de husari, cei care schingiau țărani, cu prunci și bătrâni cu tot și le dădeau foc la sate? Întreb: vor ocupație hortystă, când se scoteau cu baioneta copii din pântecele mamelor? Și mă aștept la un comentariu de tipul: „Asta, adică eu, se ocupă de conflictele sângeroase româno-maghiare, reminiscență ceaușistă”. Am reprodus din memorie o frază dintr-un referat negativ scris de un improvizat editor, Cătălin Ciolca, de la o și mai improvizată editură, la docu-romanul *Universitatea care ucide*. Și Ciolca (îmi asum cacofonia) continua: „Nu-i momentul acum, când maghiarii ne-au făcut revoluția”. După *un mensonge gros comme le siècle* (mulțumesc, Michel Castex!), a lovituței, iată o minciună la fel de mare. Țineți minte replica lui Eugène Ionesco și anume că nu românii, ci ungurii hortyști i-au deportat familia? „Un fleac”, i-a răspuns Elie Wiesel, nedoritor să vadă Memorialul Sighet.

Mulți sunt enervați de „gesticulația patriotică”, sintagma lui Andrei Pleșu, transmisă recent de la Beci. Numai noi, ni se tot repetă, avem poet național (germanii, nu, englezii, nu, rușii, nu?) și, ca la un semn rău, cuvântul național dispăre din titulatura muzeelor. Suntem certați că mai credem în mituri obosite de atâta întrebuintare, deși mitul reprezintă contraponderea la existența istorică potrivnică. Așa cum scrie Petru Ursache (*Camera Sambô*, Editura Universității „Al.I.

R. Cuza", 1999, p. 97): „De altfel, în culturile tradiționale, predominantă este memoria mitică, nu cea istorică. Mitul fundamentează conștiința istorică, modelând în manieră proprie psihologia colectivă. În legătură cu această funcție directoare a mitului, Eliade avea să-și însușească încă din tinerețe unele idei din studiile lui Arnold Van Gennep și Petru Caraman. Ambii autori au demonstrat, la timpul lor, că memoria colectivă nu reține amănuntele, cronologia mărunță. Ea se oprește asupra faptelor esențiale, făcând compatibile existența istorică și realitatea mitică”.

N-aș fi crezut să trebuiască să afirm în anul Centenarului Reîntregirii că identitatea e nevoie firească și tot firească este *emoția națională*, altă sintagmă pentru patriotismul considerat revolut. Nu cumva trebuie să ne scuzăm iarăși patriotismul din cauza politrucilor ceaușiști și a aberației numită național – comunism? „O struțo-cămilă, scrie Th. Codreanu, pe care numai internaționaliștii radicali o puteau născoci”.

În aceeași carte-preambul la Centenar, Lucian Boia, aruncându-și privirea asupra României de la 1923 ca „stat național unitar”, se îndoiește de această realitate, dar concede: „Așa să fie! Totuși, ce mozaic extraordinar de minorități!” (lucr. cit, p. 87). Și cum plânge pe umărul Ungariei perdante! Că a pierdut Aradul și Oradea „cu netă majoritate maghiară”. Să înțeleg că numai în aceste cazuri ar conta unitatea etnică? Altfel, pledoaria profesorului de la UB pentru minorități și pentru stat federal e limpede. În Franța, ne luminează L. Boia, nu contează „etnia, limba maternă sau religia pentru recensământ sau statistici”. Și mai limpede, la p. 60: „Problema limbii e și ea secundară”.

Ce dacă sentimentul național presupune conștiința identității de limbă, obiceiuri, cultură? Dacă nu putem nega importanța limbii materne vorbite, atunci o stricăm; de obiceiuri vechi-străvechi ne batem joc, cât despre cultură... Ce-ar râde Luca Pițu de o astfel de silabisire din titlul unei emisiuni: cul-tură! Și-mi scapă de ce, după Mircea Dinescu, ar fi „ortodoxiștii (sic!) subnutriți cultural”. Oare de aceea îi nutrește cu „Lacrimi și sfinți”, nume de local șic? Sau o fi vorba despre activiștii ateï, care au luat postsocialist agheasmă-n gură?

Antiromânismul triumfă în varii forme. Cei cu normal sentiment național sunt constant torpilați. Eminescu știa ce-l așteaptă. Citez dintr-o scrisoare din 1882, către V. Micle: „Naturi ca ale noastre sunt menite să înfrângă relele sau să piară, nu să li se plece lor”. Cazul acad. Ioan-Aurel Pop. Cum să placă *Istoria, adevărul și miturile* istoricilor cărora adevărul li se prelinge printre degete? Păi ce face un istoric? Prezintă realități sau ficțiuni? Dă la spate documente sau le folosește? Și cum să le placă istoricul de la Cluj intelectualilor anemiați moral din nou, lesne adaptabili „cârmuirii” (cu vorba junimistului Missir), puși pe dez-națiune, care susțin că națiunea e pe moarte sau chiar defunctă, că ideea de țară independentă este eronată și erodată? Peneș Curcanul (alias Ion Țurcanu) e nume de lanț de magazine unde se vinde „păstramă” de curcan. Câți dintre elevi mai știu de Alecsandri?

Îți vine să spui că, dacă domnul Boia n-ar fi existat, trebuia musai inventat, să aibă cine susține că statul e o entitate complet nefuncțională. Și pentru că istoricul ardelean nu se „încadrează” în viziunea că viitorul e o cauză pierdută pentru România, de vreme ce ne-am afla într-o Europă post-națională (conducerea de la Bruxelles, da, e cea „adevărată”!), atunci apare cercetătorul „superior” Mădălin Hodor și-l acuză fără dovezi, în „22”, pe Președintele Academiei Române că ar figura pe nu știu ce listă de colaboratori Secu. M-am întrebat de multe ori dacă istoricii și istoricii literari vor folosi dosarele CNSAS, falsificate de gradații operativi. Acuma știu răspunsul. În ce-l privește pe presarul liber, ca rol fu mare, mititelul! Cum să nu fie pătat un om pentru care spiritul trecutului nu-i o bazaconie? A, să fi susținut Ioan-Aurel Pop, la fel ca un europarlamentar român, că „soluțiile naționale” aparțin trecutului, că „scopul nostru” este „o Europă federală, o Europă post-națională” (dar gândirea de acest fel nu e o post-gândire, spre a uza de cuvântul lui Giovanni Sartori?), atunci, cu siguranță, nu apărea pe lista lui Hodor.

În anul Centenarului Reîntregirii, primim, de ici de colo, ideea că românii n-au fost pregătiți pentru Unire, că le-a picat ca o plească după prăbușirea Imperiilor; de aceea – zic istorici de Școala Roller

II – au pierdut repede România Mare în '40, că n-au fost pregătiți. Se mai afirmă că n-aveam stat puternic, centralizat. Dar nu-i o contrazicere? Acum ni se cere să nu-l avem (granițe moi, permeabile pentru puhoi de imigranți islamici), iar internaționalismul fost proletar câștigă teren versus dimensiunea națională. România e din ce în ce mai mică, mai mică decât a făcut-o Carol II, îmbrăcat ca de operetă bufă la 10 mai, dată pe care Neagu Djuvara o dorea zi națională. Nu eram în anul 1940, nici în 1944, când Emil Constantinescu (ministru de Externe Adrian Severin, președintele Senatului Petre Roman) a făcut, de-a dreptul iresponsabil, „sacrificiul istoric”, recunoscând raptul URSS ca legal. În 7 iulie '97, tratatul cu Ucraina a fost ratificat. Guvernul a cedat teritorii naționale, deși nu ne-a amenințat nimeni. Să sperăm că va fi anulat în 2021? Dar au adus guvernările postsocialiste altceva decât sărăcire, inechitate, datorie externă și, mai ales, lipsa solidarizării, vrajba de 30 de ani?

„Tu-i mama ei de ne-trebnicie românească!” sună replica lui C. Noica la „Neamul nevoii” eminesc. *Bucovina care ne doare* (cartea lui Ion Beldeanu) nu ne mai doare. În vara neagră a României, an 1940, URSS înhață Basarabia și Bucovina, în 26 iunie; în 30 august, Ungaria înhață Transilvania; Carol II pierde Cadrilaterul prin Tratatul de la Craiova, din 7 septembrie, iar Cioran arde tabloul lui Carol II. Noi al cui tablou ar trebui să ardem? Deocamdată, flacăra de la Statuia Monumentului Unirii, grupul statuar al provinciilor, dezvelit în 1927, demolat în 1947 de *homo sovieticus*, s-a stins. Edilii Iașului n-au bani pentru butelia cu gaz necesară. Iar în R. Moldova, mai nou, se pune semn egal între românism și terorism.

Va mai veni „ceasul plinirii vremii”, cum formula Pr. Iuliu Hossu, episcopul Gherlei, atunci, la 1 Decembrie 1918? În celebra nuvelă *Șanțurile*, Mircea Eliade istorisește cum generație după generație de săteni caută „comoara”. O găsesc, o pierd și o caută iarăși. După multă vreme, o găsesc din nou. Pentru că vremea vremuiește și timpul trage nădejde.

UN RĂSUNET

O carte care sper să aibă „un răsunet” este *Avanposturi ale Marii Uniri*, tipărită de Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, în 2017. N-am fi decât veșnic repetenți ai Istoriei (și la materia Istorie) dacă n-am cunoaște momentele astrale, dar și „vremile de cădere”, cum le numește Vintilă Horia; dacă nu ne-am recunoaște giganții, eroii civilizatori. Or, direcționați cum suntem spre memorie întunericită, Școala Ardeleană nu mai are loc în manualul alternativ de română.

Pentru cărturarul ardelean, Profesorul Mircea Popa, Centenarul nu e cuvânt gol, nici sărbătorirea lui „vulgată patriotică”. Coeziunea națională la o sută de ani de la „cel mai important eveniment din epoca modernă și din totdeauna”, așa cum scrie apăsător în *Argument* la masiva carte de aproape 400 de pagini, o vizează autorul: îi vrea pe români din nou uniți „în cuget și-n simțire”. Spicuiesc din CV-ul succint: Premiul „N. Iorga” al Academiei Române, Crucea Transilvană, Medalia „Eminescu” și Medalia „Corneliu Coposu”, Senior al Clujului, Cavaler al Culturii, Comandor al Învățămintului... Așadar, un scriitor în stare de veghe.

Unii plâng pe umărul Ungariei care jalește la 1 Decembrie, în așteptarea altui Trianon, ca și cum transilvănenii români n-ar fi trecut prin suferință, n-ar fi fost nedreptățiți, umiliți, n-ar fi fost maghiarizați cu gârbaciul și cu pușca; alții găsesc Centenarul o sindrofie inutilă, iritându-i pe conaționali; unii și alții văd în anul Centenarului o prea lungă sărbătoare de sorginte național-comunistă, de parcă bărbații Unirii n-ar fi fost trimiși în temnițe de Tribunalul stalinist „al Poporului”, n-ar fi murit în închisorile dejisto-paukeriste. Iuliu Maniu, arestat în 1947 și închis pe viață, mort la Sighet, în 1953; Iuliu Hossu, care a citit Proclamația pentru Unire la Alba Iulia, pușcărizat

la Sighet, DO (domiciliu obligatoriu) la Mănăstirea Ciorogârla; Alexandru Lapedatu, istoric, ministru în opt guverne, președintele Academiei între 1935-1937, arestat în „Noaptea demnitarilor”, 5-6 mai '50, mort la Sighet la 74 de ani, după 117 zile de pușcărie; tot în „Noaptea demnitarilor” a fost arestat Daniel Ciugureanu, mort la Sighet, fără mormânt, dar și fără a se ști ziua decesului; Sever Bocu, luptător pentru unirea Banatului cu Regatul României, mort la Sighet în '51; certificatul de deces, primit de familie după 7 ani; Pan Halippa, președintele Sfatului Țării, arestat tot în acea noapte cumplită de miliția supravegheată de comisari sovietici, a fost încarcerat la Sighet fără judecată, timp de doi ani; predat în '52 sovieticilor și condamnat de NKVD la 25 de ani de muncă silnică în Siberia, a trecut prin 11 lagăre; la moartea lui Stalin, în '55, a fost predat românilor și închis iarăși; bilanț: 5 ani închis în România, 3 în URSS; a trăit 96 de ani și a murit la București, în 1979; în sărăcie grea au murit Ghiță Popp, după 10 ani de Aiud, apoi DO în Bărgan și diplomatul Dimitrie Iurașcu, intrat în dizgrația comuniștilor, fără pensie, scos din manualele de Istorie. Îi trimitem și noi în uitare, pe motiv că veacul națiunilor s-a scurs demult, că jertfa patriotică a fost inutilă, că războaiele de apărare, fie teritorială, fie ideologică, nu-și au rostul în secolul XXI. Că suveranitatea e un concept vetust, de secol „noășpe”, că autoritate are Compania Coca-Cola, nu statul, cum declara pe TVR 1, în dimineața zilei de 16 noiembrie 2018, un analist de toate zilele și de toate emisiunile. Ca pe seară, în emisiunea lui Octavian Hoandă, același A. Țăranu, mereu în câmp publicistic cu infracțiuni gramaticale cu tot, să se arate scârbit de „toba naționalistă”, la care a bătut cu sâng, sub Ceaușescu, nu altul decât I. Țăranu-père.

Engels prognoza că românii vor pieri din Istorie pentru că au vrut revoluție națională la 1848, nu proletară și că ar trebui extirpat „caracterul lor național”. Pe cei din os de internaționalist marxist nu-i doare de țara asta ciuntită, punând semn egal între două state „extremiste”, Ungaria și România, chit că Ungaria e intolerantă, iar noi, prea toleranți. Atacă România unitatea Ungariei sau Ungaria

atacă unitatea României? Și de ce nu învățăm nimic din solidaritatea etnică a ungarilor?

În acest context neprielnic Marii Istorie și Marii Uniri, Profesorul Mircea Popa nu se teme de epitete ca „învechit”, „conservator”, „pășunist”, cum o fac atâtea corect-politici. Dar ce de false realități propun istoricii de o anume formație, acomodați la ideea că dreptul natural etnic nu mai există, că popoarele nu mai au dreptul să decidă! Cu nația, considerată „ficțională”, a rezolvat-o istoricul Lucian Boia, dar și alții, afirmând că n-a existat conștiință de neam. Se neagă românitatea românilor, ocolim să vorbim despre „începătura, neamul și vechimea” (D. Cantemir) moldovenilor, muntenilor, ardelenilor, maramureșenilor. Ni se spune că latinitatea e doar o pretenție, propunându-se eliminarea latinei din școală. Se aduc argumentele lui Roesler, că ne-am fi „infiltrat” în Transilvania, parte de regat ungar. Dar cum au ajuns oare „infiltrații” majoritari acolo? A, nu mai contează legitimitatea majorității după noua doctrină corect-politică? Sau contează doar în Ținutul Secuiesc?

Din volumul *În jurul Marii Uniri de la 1918. Națiuni, frontiere, minorități*, Humanitas, 2017, al domnului Boia, aflăm că maghiarii au „dreptul istoric”, că Transilvania a aparținut Ungariei o mie de ani, fiind, la 1918, „o țară care dura de 1.000 de ani”. Așa să fie? Ungaria a dispărut de pe harta Europei în 1541 și multă vreme după aceea, până în 1867, când s-a întâmplat unirea, nevoită de români, dintre Transilvania și Ungaria, sub habsburgi. Turcii au transformat-o în pašalâc la 1526, după bătălia de la Mohacs, ocupând Buda. Imperiul bicefal Habsburgic a inclus-o în el ca provincie, prin Pacea de la Karlowitz, 1699. Cât despre eseisul Andrei Pleșu, mereu adecvat la moment, dumnealui afirmă într-o conferință că vocabulele a gândi și neam de la maghiari vin, ca și cum românii timpurii, protoromânii sau preromânii, cum vrem să le spunem, a căror etnogeneză se încheia în secolele VIII–IX, nu știau de neam și nu gândeau până la migrații. Prostie este, după Andrei Pleșu, să cântăm *Noi suntem români*, fiind un ceardaș șparlit de la maghiari. Și cum e greu de reținut, că-i

prea lung, Imnul României se cântă rezumat ori pe sărite, cum a făcut-o Marcel Pavel. Ferească Dumnezeu de o variantă personală pe ritm de ceardaș, că tot am ascultat *La Marseillaise* pe rock. Un depășit și Andrei Mureșanu, visând o Românie (auziți-!!) „nu fericită – mare!” Alta e viziunea istoricului de la UB: „o unică națiune europeană, alcătuită numai din minorități” sau „o Europă islamizată” (L. Boia, lucr. cit. p. 116), „casă în egală măsură primitoare pentru toți locuitorii săi. Miza, pentru noi toți, nu e trecutul, ci viitorul” (ibidem, p. 123). Așadar domnul Boia speră în valul (vălul?) islamic, fără a vedea fanatismul conducătorilor lui.

Să revin la lecția de istorie simplă și clară, pentru cine are urechi de auzit, predată de Profesorul Mircea Popa în *Argumentul* cărții sale: „Acești români transilvăneni au avut neșansa timp de trei-patru secole (sec. XI-XIII) să fie ocupați sistematic de ultimul val de migratori veniți din centrul Asiei Mici și strecurați, sub comanda căpeteniilor lor Atila, în Câmpia Panonică, în 896, prin trecătorile Carpaților”. Și încă: „Românii din Transilvania au trecut prin experiențe extrem de dureroase, ajungând tot mai oprimați și reduși la postura de tolerați”. Ce cereau? Să fie socotiți *națiune*, lângă unguri, sași, secui; să fie militarizați ca și ceilalți, pentru a nu fi împovărați de serviciile datorate nobililor. Fiind consemnați ca soldați, credeau că vor scăpa de „darurile obligate”, că tot ce era al lor va fi al lor. Poporul iobăgit era lipsit de drepturi: românul nu putea avea un cal, nu putea purta haine de postav; *robota* o stabilea nobilul; văduva lua a treia parte din avere, nobilul, două. Starea de *sclav*, fără nici un drept civil ori politic, i-a dus la răscoale. Nu știu cum o fi în Ardeal, dar în Moldova, la Iași, s-au spulberat de pe Copou busturile lui Horea, Cloșca și Crișan. Au fost plantate care pe unde, separat. De ce? Pentru că toți liderii răscoalelor sunt controversați, scriindu-se negru pe alb că Doja, moșii lui Horea, românii lui Iancu au protestat sângeros. Se vorbește de atrocitățile țăranilor din Zarandul lui Horea, că au omorât nobili și solgăbirăi, că au devastat castele. Ei, n-au fost de catifea răscoalele (ochi pentru ochi!), dar și răzvrătirea a fost violent înăbușită. David

Prodan relatează că Horea n-a fost prezent la scenele atroce, însă legile vechi ale torturii pe roată au funcționat. „Infamii” Horea și Cloșca au fost exemplar uciși la Alba Iulia, în faur 1785. Frânți încet-încet pe roată, despicați în patru, cu mațele scoase, cu capetele în sulite, cu bucăți de corp atârinate în furci. Nici mort n-a scăpat Crișan de despicarea trupului. Conte Samuil Teleki, în martie 1785, încă privea la rece capul lui Cloșca înfipt în țeapă, „ca când n-ar fi fost cap de om” (dintr-o scrisoare citată de David Prodan).

Școala Ardeleană, eliminată din manuale, spuneam, după '89 (fără Școala Ardeleană în școală!; se va uita puțin în Istorie doamna Ecaterina Andronescu, a patra oară ministresă la Învățământ?), s-a ivit ca o „impetuoasă renaștere compensatorie”, cum notează Mircea Popa. Eroii naționali sunt majoritar ardeleni, e clar. Ce-ar fi ca și politicienii noștri să încerce să fie bărbați ardeleni? Fiți ardelean, domnule Prișcă! Fiți ardelean, domnule Cioloș! Fiți ardelean, domnule Crin Antonescu! Fiți ardelean, domnule Bușoi! Fiți ardelean, domnule Ponta! Fiți ardelean, domnule Meleşcanu! E secetă mare de bărbați ardeleni în politică. Ce-i drept, eroii cam mor. Mihai Răzvan Ungureanu cedează Ungariei averea imensă lăsată testamentar de Gojdu României, ca să trăiască bine și să fie, eventual, președinte.

Prin Inochentie Micu Klein, Petru Maior, Gheorghe Șincai, I. Budai-Deleanu, dar și prin episcopii Petru Pavel Aron, ori Ioan Bob, ori Samuil Vulcan, Blajul a devenit „centrul cultural cel mai impunător din întreaga Transilvanie”. Armele afirmării naționale? Istoria și filologia. La Blaj, pe Câmpul Libertății, s-a strigat în 1848 „Noi vrem să ne unim cu țara!”, iar strigătul a răsunat din Țara de dincolo de pădure („Trans-Silvae”) în Țara Fagilor. Pentru ca istorici de școală recentă să susțină că opera corifeilor Școlii Ardelene, niște obsedați de „purism latinesc”, ar fi o făcătură, că latinitatea e „o construcție”. O fi prins ideea domnului Boia că „limba e o chestiune secundară”? Doar dacă habar n-avem de spusa lui Dimitrie Cantemir, de la 1700: „Limba cea părintească (...) nebiruit martor ni iaste”. Doar dacă nu mai vrem să știm de spusele lui Grigore Ureche că „Rumânii câți se